

עב:

עין משפט
גז מוצה

קבא א מיי פייב מהל' מאכלות אסורות הלכה ב ועיין בז"מ סמג לאון קמח טוש"ע י"ד סי' קכה סעיף א ווס' קדס סעיף יח':
קבב ב מיי שם הל' יב ועיין בשהגות ובספק משנה סמג שם טור ש"ע שם סי' קכו סעיף א:
קבג ג מיי שם פיי"ג הלכה יג טוש"ע שם סי' קכה סעיף ג:
קבד ד מיי שם פיי"ב הלכה יא סמג שם טוש"ע י"ד סי' קדס סעיף ג:
קבה ה מיי שם הל' יד טוש"ע שם סעי' יא:

אם יש בו עכבת יין אסור. וא"ת למה לי עכבת יין תיפוק ליה משום משפך גופיה דאמר לקמן (דף עד:)‏ דזעי ניגוז ומירך

ר"ת דלקמן מיירי במשפך של חרס דצלע טפי והכא צלע עץ דלא צלע כולי האי ושזי חזר צו ר"ת ופי' דהכא והתם צלע עץ אלא

אלם יש בו עכבת יין אסור הא עכבת יין במאי קא מתסרא לאו בנצוק ש"מ^(א) נצוק חיבור תני ר' חייא^(ב) שפחסתו צלוחיתו אבל לא פחסתו צלוחיתו מאי לא תפשוט דנצוק אינו חיבור לא פחסתו צלוחיתו תפשוט לך דאסור נצוק תיבעי ת"ש המערה מכלי לכלי את שמערה ממנו מותר הא דביני ביני אסור ש"מ נצוק חיבור אי נצוק חיבור אפילו דגויה דמנא נמי ליתסר הא לא קשיא דקא מקטיף קטופי מ"מ נצוק חיבור ולטעמיך אימא סיפא את שעירה לתוכו הוא דאסיר הא דביני ביני שרי^(ג) אלא מוהא ליכא למשמע מינה ת"ש המערה מוחבית לבור קילוח היורד משפת חבית למטה אסור תרגמה רב ששת אבעובד כוכבים המערה דאתי מכחו אי עובד כוכבים המערה אפי' גזא דחביתא נמי מתסר כח דעובד כוכבים מדרבנן הוא דאסיר ההוא דנפק לכראי גזרו ביה רבנן ההוא דלגזאי לא גזרו ביה רבנן אמר להו רב חסדא להנהו סביתא כי בייליתו חמרא לעובדי כוכבים^(ד) קמפי קטופי אי נמי נפצי נפוצי אמר להו רבא גלהנהו שפוכאי כי שפכיתו חמרא לא ליקרב עובד כוכבים לסייע בהדייכו דלמא משתליתו ושריתו ליה עליה וקאתי מכחו ואסיר ההוא גברא דאסיק חמרא בגישתא ובת גישתא אתא עובד כוכבים אנח ידיה אגישתא יאסריה רבא לכוליה חמרא א"ל רב פפא לרבא וא"ל רב אדא בר מתנה לרבא ואמרי לה רבינא לרבא במאי בנצוק שמעת מינה נצוק חיבור שאני התם דכולי חמרא אגישתא ובת גישתא גריר אמר מר זוטרא בריה דרב נחמן הקנישקנין שרי וה"מ דקדים פסק ישראל אבל קדם פסק עובד כוכבים לא^(ה) רבה בר רב הונא איקלע לבי ריש גלותא שרא להו למשתא בקנישקנין איבא

מדפריך תלמודא עליה ש"מ נזוק חיבור אלמא גבי גישתא אע"ג דלין היין עולה אלא ע"י מצינה ואין סופו להתערב מאליו כשאר נזוק אפילו הי' חשיב ליה נזוק ה"ה נמי קנישקנין ועוד מדתני ר' חייא כשפחסתו צלוחיתו אלמא דקסבר דנזוק אינו חיבור ואע"ג דקאמר נזוק תיבעי לך לא הוי אלא דוחק ומירוצא בעלמא ועוד מציא ר"ת ראייה דנזוק אינו חיבור מדפריך תלמודא בכל דוכתין ש"מ נזוק חיבור משמע דקשה לתלמודא לאסור בנזוק ועוד דרב הונא דדייק דנזוק חיבור מהאיא דהנזוק והקטפרס ומשקה טופח כו' ודייק רב הונא מינה לטומאה ולטהרה הוא דלא הוי חיבור הא לענין יין נסך הוי חיבור ולענין משקה טופח ע"כ אין דיוק זה אמת דהא בפרק ר' ישמעאל (נשל ס:) משמע דלענין יין נסך צעין טופח על מנת להטפיה גבי ההוא עובד כוכבים דאשתכח במעגרתא כו'

אמר רב אשי אי איכא טופח להטפיה כו' וכי היכי דלין הדיוק אמת לענין משקה טופח כדפי' ה"ה לענין נזוק נמי אינו אמת דהא בברי הדדי תני להו ועוד מדבעי לעיל (דף מ:) גבי מלחא דרב הונא דגרגותי ש"מ נזוק חיבור מאי קבעי הא רב הונא דאמר בשמעתין נזוק חיבור אלא ש"מ דרב הונא הדר ציה והשתא במקום שיש הפסד גדול יש לסמוך על דברי ר"ת להתיר מגע עובד כוכבים ע"י נזוק אבל בהפסד מועט יכול להחמיר כדברי רש"י אמנם אם משך יין מן החצית לתוך כלי שיש בו יין נסך אס' יש חצית מגע עובד כוכבים ע"י נזוק אבל שיש בו נסך ודאי מותר אפילו למ"ד נזוק חיבור דהא לא גרע חיבורו ע"י נזוק (א) מאליו מאליו היה כולו מעורב חצית שיהיה אז צטיל בששים כחתם י"נס כמו שפיר'ת ונזוק דמיתסר היכי דמי כגון שהיה היין מקלח מן החצית וצא העובד כוכבים ונגע בקילוח שהוא הנזוק (ב) כי האי מיתסר למ"ד נזוק חיבור ומכל מקום היכא שיש הפסד מרובה סמכין אפסק רבינו תם:
אמר ר' יהו רבא אשפובאי בי שפכיתו חמרא אעובדי כוכבים לא איקרב עובד כוכבים ולפייע בהדייבו כו'. והלכך יש להזהר בישראל שזכך יין מחצית לכלי אחר שלא יסייע העובד כוכבים אל"כ כי ישראל אחר שמסייע הרבה עמו וכשהיין מקלח מן הגיגית או מן החצית צעגלה לתוך הכוצא והעובד כוכבים מגביה את העגלה כדי שיקלח היין יפה יפה זה היה מעשה ולא היה ר"י רוצה לומר לא איסור ולא היתר ומ"מ נראה דכיון דצלחו הכי נמי היין מקלח ולא הועיל מעשה העובד כוכבים אלא שע"י כך הוא מקלח יותר יפה א"כ מותר דהוי מסייע שאין צו ממש אבל יש לזהר כשנשאר היין בכוצא והעובד כוכבים מטה בכוצא בסיוע נער קטן ישראל דהוי מסייע שאין צו ממש כדאמרין:

השובר את הפועל פרק חמישי עבודה זרה

הא עכצס יין. דמשפך צמאי איתסר הא לא נגע משפך ציין נסך משיכר לתוך הצלוחית:
אלא בנזוק. שחיבר יין שצמשפך ליין שזקרקעיתה של צלוחית:
סני רבי חייא. במתניתיה להך מתינתא ומוסיף בה:
שפחסו צלוחיתו. והכי קתני לה נטל המשפך ומדד לתוך צלוחית של עובד כוכבים והרי שפחסו צלוחיתו וחזר ומדד לתוך צלוחיתו של ישראל אס' יש צו עכבת יין אסור דכיון שנתמלאת צלוחיתו עד שפחס היין צשולי המשפך שנתחבר ממנו יין שצמשפך ליין נסך:
ומקשינן כיון דהך דרבי חייא ממתני' היא וקתני שפחסתו צלוחיתו הא לזו הכי שרי תפשוט דנזוק אינו חיבור:
ומשני לא שפחסו צלוחיתו תפשוט לך דאסיר. והיא גופה אינטריכא לאשמועי' דלא תימא הא נמי דמיא לנזוק ולא מיתסר אבל נזוק תיבעי לך ומהכא לא דידיך צה המירא דהא גופא אינטריך:
המערה מכלי אל כלי. סלקא דעתיה בישראל עסקינן:
(א) דמפסוקי פסוקי. קוד' שירד הקילוח לתוך כלי העובד כוכבים יפסוק ראש הנזוק מכלי העליון דהשתא ליכא חיבור מידי אבל דציני ציני דמיחבר ע"י נזוק אסור לקלטו מן האויר לשמותו א' וה"נ מחצית צבור ומה שצבור יין נסך:
דגזאי לא גזור רבנן. והלכה כרב ששת שאין אדם חלוק עליו ואס' שפך עובד כוכבים^(א) [מן] הכלי מותר מה שנשאר בכלי:
קטופי. שיפסוק ראש העליון של נזוק קודם שיגיע ראש התחתון לכלי העובד כוכבים ואי נגע מקמי דליפסוק ראש העליון מו לא מהני קיטוף דאיתסר לה בנזוק דס"ל נזוק חיבור וכן הלכה:
נפלי נפולי. יעמדו מרחוק ויזרקו היין לכליו של עובד כוכבים כי היכי דלא ליהוי נזוק:
שפוכאי. פועלין ישראל הרגילים לערות יין מכלי אל כלי:
ושדים ליש עלויה. שמה הניחו את כל הכלי שמערין ממנו ציד העובד כוכבים והוא יערה לצדו ומיתסר התחתון:
גישתא וצס גישתא. היינו דיופי דגרס צעירוצין (דף קד.) חומכין שני קנים צשיפוע ומדציקין ראשיהן מלמעלה ושניהן פונין למטה (כוה)^(ב) ומניחין אחד מן הראשין בחצית

מליאה עד שמגיע לשוליה וראש קנה השני נותן צפיו ומוזץ מעט עד שעולה היין ושומטו מפיו ומניח חצית ריקנית כנגד הקילוח ויין עולה מאליו כולו מחצית לחצית:
אנח ידיה אגישתא. נגע בראש זה המקלח:
לכולי חמרא. אפי' מה שצכלי הראשון:
אגישתא וצס גישתא גריח. שהרי מאליו עולה והוא ליה כנוגע בחצית ממש דהויא לה חצית אריכתא:
קנישקנין. כלי רחב ויש לו שני קנין או שלשה יוצאין מצידו ונמשכין ועולינ כנגד גוצהו וכשהותנין יין צפיו מתמלאין כל הקנים ויכולין כמה צני אדם לשמות צו ציחד וכאן קורין לו קרוגל"א מפני שמוקף קנים כמחולות הללו. קנישקנין^(ג) שריא לשמות צה ישראל ועובד כוכבים ציחד שכל זמן שזה מוזץ^(ד) אין יין שנוגע צפי עובד כוכבים חוזר למטה:
וה"מ דקדם ופסק ישראל כו' מתני'

אמר רב אשי אי איכא טופח להטפיה כו' וכי היכי דלין הדיוק אמת לענין משקה טופח כדפי' ה"ה לענין נזוק נמי אינו אמת דהא בברי הדדי תני להו ועוד מדבעי לעיל (דף מ:) גבי מלחא דרב הונא דגרגותי ש"מ נזוק חיבור מאי קבעי הא רב הונא דאמר בשמעתין נזוק חיבור אלא ש"מ דרב הונא הדר ציה והשתא במקום שיש הפסד גדול יש לסמוך על דברי ר"ת להתיר מגע עובד כוכבים ע"י נזוק אבל בהפסד מועט יכול להחמיר כדברי רש"י אמנם אם משך יין מן החצית לתוך כלי שיש בו יין נסך אס' יש חצית מגע עובד כוכבים ע"י נזוק אבל שיש בו נסך ודאי מותר אפילו למ"ד נזוק חיבור דהא לא גרע חיבורו ע"י נזוק (א) מאליו מאליו היה כולו מעורב חצית שיהיה אז צטיל בששים כחתם י"נס כמו שפיר'ת ונזוק דמיתסר היכי דמי כגון שהיה היין מקלח מן החצית וצא העובד כוכבים ונגע בקילוח שהוא הנזוק (ב) כי האי מיתסר למ"ד נזוק חיבור ומכל מקום היכא שיש הפסד מרובה סמכין אפסק רבינו תם:
אמר ר' יהו רבא אשפובאי בי שפכיתו חמרא אעובדי כוכבים לא איקרב עובד כוכבים ולפייע בהדייבו כו'. והלכך יש להזהר בישראל שזכך יין מחצית לכלי אחר שלא יסייע העובד כוכבים אל"כ כי ישראל אחר שמסייע הרבה עמו וכשהיין מקלח מן הגיגית או מן החצית צעגלה לתוך הכוצא והעובד כוכבים מגביה את העגלה כדי שיקלח היין יפה יפה זה היה מעשה ולא היה ר"י רוצה לומר לא איסור ולא היתר ומ"מ נראה דכיון דצלחו הכי נמי היין מקלח ולא הועיל מעשה העובד כוכבים אלא שע"י כך הוא מקלח יותר יפה א"כ מותר דהוי מסייע שאין צו ממש אבל יש לזהר כשנשאר היין בכוצא והעובד כוכבים מטה בכוצא בסיוע נער קטן ישראל דהוי מסייע שאין צו ממש כדאמרין:

^(א)כא
אמר ר' יהו רבא אשפובאי בי שפכיתו חמרא אעובדי כוכבים לא איקרב עובד כוכבים ולפייע בהדייבו כו'. והלכך יש להזהר בישראל שזכך יין מחצית לכלי אחר שלא יסייע העובד כוכבים אל"כ כי ישראל אחר שמסייע הרבה עמו וכשהיין מקלח מן הגיגית או מן החצית צעגלה לתוך הכוצא והעובד כוכבים מגביה את העגלה כדי שיקלח היין יפה יפה זה היה מעשה ולא היה ר"י רוצה לומר לא איסור ולא היתר ומ"מ נראה דכיון דצלחו הכי נמי היין מקלח ולא הועיל מעשה העובד כוכבים אלא שע"י כך הוא מקלח יותר יפה א"כ מותר דהוי מסייע שאין צו ממש אבל יש לזהר כשנשאר היין בכוצא והעובד כוכבים מטה בכוצא בסיוע נער קטן ישראל דהוי מסייע שאין צו ממש כדאמרין:

מסורת הש"ס

(א) [נעיל ט: ע"א: א:] [נעיל ט: א:] (ב) [נכרות כה. וס"נ:] (ד) [שבת סב: ע"ש:] (ה) כ"ה צ"ה צ"ה (ו) ראה לזר ברש"י על הרי"ף (דף נד: מדפי הרי"ף.) (ז) [נ"ל שרי:] (ח) [שזה מוזץ וזה מוזץ. רש"ש:]

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה המערה וכו' עסקינן הס"ד ואח"כ מ"ה דקמקטיף קטופי דמפסוקי:
(ב) תוס' ד"ה אמר להו רב חסדא וכו' לא גרע חיבורו ע"י נזוק מאילו כ"ל ומיתת מאליו נמחק:
(ג) בא"ד שהוא הנזוק בנצוק כי האי:

הגהות מהר"ב רנשבורג

[א] רש"י ד"ה דמפסוקי פסוקי וכו' אסור לקלטו מן האויר לשמותו. כאן הס"ד ואח"כ מה"ד וה"י ונמחק וה"ג וצ"ב וה"ג כ"ל:

לעזי רש"י

קרוגל"א [קרוגל"א]. מיכל עם קנים מסביבו כך שאנשים רבים יכולים לשתות ממנו בזו ביניה.

מוסף רש"י

סביתא. מוכרי יין (ועי' רנשבורגין. כלי וכוות ארוך ולו שני פיות ויין מוצק מזה לזה (שבת כז:).

מסורת הש"ס

(א) וַיְחִיבוּן ט, תמורות כב, כג, (ג) בַּסֵּף טוֹפֵף: כמו טומאה צטילה ויעשרה, (ג) וְכִי־יָדָהְדָּ (ד) נִאֲכוּת פ"ג (מ"ד, ט) וכן מים במים מיירי במים שידוע שנתנסכו כצ"ל רימ, (ו) נִפְרַק ח ה"צ, (ז) ע"ש ושם אישא נלגים של תרומה, (ח) (נ"ל שלא יפול), (ט) בדפיו"אמרינו, (י) וַעֲשֵׂעַ מוֹסֵ' שַׁבַּת סה: ד"ה שמה ומוס': ב"ק ק: ד"ה אומר ומוס': חולין פז: סד"ה רואין אבותו, (ס) [ע"י מוס' יומא מ: ד"ה עירה ומוס' מנחות כב, ד"ה הדגדג',

גליון הש"ס

תוס' ד"ה בי וכו' היינו עד שיפיל שם עיני שבת דף סה ע"ב מוס' ד"ה שמה ועיני צרכות דף כה ע"ב ברש"י ד"ה אצל ויבואו דף מ ע"ב מוס' ד"ה עירה: בא"ר מה הדינש הוא זה, לא ודמי להבין הא הסידוש הוא אף דאלו נפל בבת אחת לא מהני מ' כהיתר מ"מ בנפל בקלות אמר' קמא קמא צטיל וא' דקושייתם מה הפסד היה ונכת אחת ממי לבטל בם' דמ"ש משהו קטן למשהו גדול ה"ל להקשות בפשיטות דלמאי צרכים לא' קמא קמא צטיל הא אף אם מלטרף לכל הפעילה ליטמרי דהוי מ' וגם אמאי אומר רי"ט אצל תמית לא היה לא ימטב צמירורס וי"ע:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ראשון וכו' צטיל ברוב ציין וכו' כשנפל חבית גדולה שנשברה ונפל: (ג) ד"ה ה"ג יין וכו' מאי לאו וכו' יהי טעמא חמרא במיא מיתסר כל"ל והד"א: (ג) ד"ה ה"ג לא וכו' לבטלי טעמא דחמרא הסיד': (ד) תוס' ד"ה יין וכו' וכן מנה עובד כוכבים דבמא דמיסר צמיס דמיירי במים: (ס) ד"ה כי אתא וכו' שנפל לצור כולו אסור בהנאה וי"ל דנפל כפסס:

מוסף רש"י

וניעור. מתחוק על ידי מינו וניעור משתנה, שהיה בתחלה בטל אצל שאינו מינו, ודוגמתו כבסירות (כב), טומאה שצטלה וחזרה ויעשרה (שדוכין ס.),

השוכר את הפועל

בַּתְנִי' וּמִים צָמִים נו'. מים שנתנסכו לעבודת כוכבים נפלו צמים דהיתר: **גב' ראשון ראשון.** שנפל צטיל (א) ציין כשר שצבור ומותר בהנאה. והאי דקמני לקמן (דף עד.) יין נסך שנפל צבור כולו

אסור מוקי לה כשנפל בחצית גדולה ושצברה ונפל כולו כאחד: לגו

היחירה. ולא אמרי' קמא קמא צטיל

ליה צרוב: **היחירה** לגו **איסורא.**

דקמא קמא דהיתרא צטיל ליה:

ה"ג יין צמים צנותן טעס: **מאי לאו**

חמרא דאיסורא לגו **מיא דהיסירה.**

וקמני מכי יהיב טעמא (ו) בחמרא

מיתסר: ה"ג **לא חמרא דהיסירה** **בגו**

מיא דאיסורא. ואשמעינן דכל כמה

דיהיבי מיא טעמא בחמרא איתסר

עד שיצטל טעם היין את טעם המים

וכגון דנפיל כוליה כחדא דלא אפשר

למיא דאיסורא לבטיל (א) ה"ג

ומדרשא מיא דאיסורא סיפא נמי

מיא דאיסורא וקסני סיפא מים ציין

צנותן טעס. אלמא איסורא בגו

היתרא אע"ג דרובא דהיתירא לא

אמרינן קמא קמא צטל: **אמר לך**

רב דימי כולה מתני' היחירה **בגו**

איסורא ורישא. מיא דאיסורא וסיפא

מיא דהיתירא. ואין הלכה כרב דימי

שחרי צא רב יצחק והאמרי צא רצין

והחמיר ולקמן ועי' פסקינן יין נסך צמינו

במשהו: **צָרָאָר קטן גרסי'.** והוא פך

קטן. ובעירובין לגבי בגדים צפ' אחרון

(דף קג:) גרסינן לָלָאָר קטן והוא קשר

של משי: **ורואין אם ההיתר כאילו**

אינו. ולא אמרינן הרי נאסר כל

היין ורבה היין על המים דהא הוי

חמרא רובא אלא צאיסור שנפל

גרידא משערינן ואיכא מיא רובא.

אלמא פליג רצין אדרב דימי ואשמעינן

דמיא הוא דמצטל חמרא אצל חמרא

לא מצטל חמרא: **סתלה.** קודם יין

נסך דכי נפל יין נסך אשכחיה מיא

ובצוליה: **מֵאָה מִין אִם מִינוּ.** לבסוף

וניעור כלומר מתחוק ונימוסף איסורו

ורבה יין על המים. ולשון ניעור אכאש

אשר יעור משתנו כמו ה' הניעור בלילה

וכל היכא דתני מלא מין את מינו

וניעור היינו פירושה. ויש שמפרשין

וניעור נוער מתורתו ראשונה ונדבק

בצבירו ונתחמק וא"כ נוער מיצעי

ליה: ואיכא דמסני. להא דרב שמואל

צר יהודה אמתני': **מֵאָה דמסני** **לה**

אמסני לא צעי סתלה. ואפי' נפל

קיתור לבסוף ס"ל דמצטלין מים את

האיסור: **ומֵאָה דמסני אמילתיה**

דרצין צעי סתלה. דאי לאו תחלה

אתא לאשמעינן מאי קמשמע לן

פרק חמישי עבודה זרה

עג.

איכא דאמרי רבה בר רב הונא גופיה אישתי בקנישקנין. תימה

האיך היה שותה בקנישקנין נהי דלא הוי חיבור מ"מ היה

לו לחוש דלמא פסיק קדים ברישא עובד כוכבים ופי' ר"ח דלא

מיירי עם העובד כוכבים אלא שהיה שותה עם ישראל בקנישקנין

וא"ת א"כ מאי קמ"ל י"ל דקמ"ל דלא

מיתסר בזמן הזה משום שמחה לאפוקי

ממאן דאסר צמס' שבת לשמות

צקנישקנין בזמן הזה פ' צמה אשה (דף

סז: ע"ש היטב): **י"ין ביין ומים**

במים במשהו. פר"ת דדוקא יין נסך

ממש שנתנסך לעבודת כוכבים הוא

דהוי צמשהו אצל סתם יינס צששים (ו) וכן

מגע עובד כוכבים (ר) צמים מיירי

צמים שידוע שנתנסכו לעבודת

כוכבים דאי צסתס מים ליכא איסור

דכוותיה קמני יין שידוע שנתנסך

לעבודת כוכבים אצל סתם יינס הוי

צששים אפילו מין צמינו כמו כל

איסורין שצמורה וההיא דלאגרדמים

עובד כוכבים דקאמר עלה בתוספתא (י

שטיפת יין אורסת במשהו אע"ג דלא

הוו ודאי נסך איכא למימר דאתא

כר' יהודה דאמר מין צמינו אפילו

צאלף לא צטיל אפי' צשאר איסורין

ועוד אומר ר"י דאפי' אס נפשך לומר

דסתס יינס צמשהו אפ"ה הוי סתס

יינס בזמן הזה צששים ודוקא צימי

התנאים והאמוראים שהיו צקיאס

העובדי כוכבים צטיב עבודת כוכבים

דלא שייכא ניסוך החמירו צסתס יינס

לאוסרו כמו יין נסך ממש הלכך

לענין ציטול כשאר איסורין דמי

וצטל צששים כמ"ר שאר איסורין:

ב"י אתא רב דימי א"ר יוחנן המערה

יין נסך מחבית לבור אפי' ב"י

היום בואו ראשון ראשון בבא'. פי'

אפי' מתרבה היין נסך לבסוף מ"מ

אמרינן ראשון ראשון צטל משמע

הכא דרב דימי סבר קמא קמא

צטיל ותימה דצצכורות פ' הלוקח

(דף כג.) אמרינן הלוקח ציר מע"ה

משקיו צמים וטוהר ממא נפשך אי

רובא מיא נייהו הא עביד ליה

השקה ואי רובא ציר ציר לא צר קצולי

טומאה היא פי' ומיעוט מיא דאית

ליה צטיל דציר הוא רוב ומסיק עלה לא

שנו אלא לצטול צין פתו אצל לקדירה

לא דמלא מין את מינו וניעור ולא

אמר קמא קמא צטיל ורב דימי

קאמר לה להא שמעתמא הסס ועוד

קשיא דרבי יוחנן אדרבי יוחנן

דצשמעתינן א"ר יוחנן ראשון ראשון

ורבו גידולין של תרומה שגדלו ורבו

גידוליו על עקרו אסור אפי' לכהן לאוכלן משום טבל ולא אמרינן

שם כל כך מן היין נסך צין הכל שלא יהא צהיתר ס'

כדי לצטלו אסור משום דמלא מין את מינו וניעור ותדע

שכן הוא דאי לא תימא הכי וכי אס היה אדם מערה חלב צקדירה של היתר מעט מעט צסירוגין עד שנתרבה החלב לבסוף

כל כך שהיה צו צנותן טעס לקדירה וכי תעלה על דעתך שהוא מותר משום קמא קמא צטיל אלא ודאי לא אמרינן קמא

קמא צטיל כיון שיש כל כך מן האיסור לבסוף שהוא נותן טעס ואס תאמר כיון דעד ס' קאמר כדפרי' אס כן מ"מה חידוש

הוא זה לאשמועינן שיהא צטל עד ס' וי"ל דאתא לאשמועינן דאף על גב דקמני מתני' יין ציין צמשהו דלא מיירי צאיסורא לגו

היתירא אלא מיירי בהיתירא לגו איסורא וא"ת ולפי' רש"י דפי' קמא קמא צטיל אפי' אינ צו ס' הא (ו) אסרינן צמתני' (דף עד.) יין נסך

שנפל לצור (ה) וי"ל דנפל צפסס אחת צקילוח אחד דלא אמר קמא קמא צטיל אצל הכא שנפל טיפה אחר טיפה מותר משום דאמר קמא

קמא צטיל (ו) **ת"י"ש יין במים בנותן טעם מאי לאו דקנפיה חמרא דאיסורא** **לגו מיא דהיתירא.** וקאמר דלא אמרינן קמא קמא צטיל

וקשיא לרבי יוחנן וא"ת ומאי קושיא האמרינן לעיל דלא אמרינן קמא קמא צטיל כי אס עד ס' וא"כ שפיר קאמר דאוסר צנותן טעס

דהיינו כי ליכא ס' וי"ל דהכי פריך מאי לאו דקנפיל לגו היתירא ומדהא סיפא מיירי צאיסורא לגו היתירא רישא נמי דקמני יין ציין צמשהו

מיירי צבה"ג דנפל איסורא לגו היתירא וקמני צמשהו וקשיא לרב דימי א"ר יוחנן: **וְדוֹקָא צרצור קמן דשא נפיש עמודיה אצל חבית**

דנפיש עמודיה לא. פרי' דה"ה רב דימי דאמר בחצית דוקא נקט חצית אצל גיגית דנפיש עמודיה טפי מחצית לא אמר קמא קמא

צטיל (ו) **רואיין** ההיתר **באי"ו אינו בו'.** רצין אתא לאפלוגי אדרב דימי לאשמועינן דוקא מיא מצטלי חמרא אצל חמרא לא

מצטל חמרא ופ"ה דאין הלכה כרב דימי שחרי אחר רב דימי צא רב יצחק והחמיר וצא רצין והחמיר ול"נ טעס זה דלדרכה

היה לנו לפסוק צאל סופרים כדברי המיקל והיינו כרב דימי דמיקל טפי מכולהו מ"מ נראה דהלכה כרבינן ולא כרב דימי ולא

מטעמיה דרש"י אלא משום דרצין צר סמכא הוא טפי כדאיתא ציצמות פירק הצא על צימתו (דף סד:):

חזקיה

